

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžr/69/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200271
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200271.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Slovenská technická univerzita v Bratislave, Vazovova 5, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností, Ružová dolina 27, Bratislava, za účasti: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. Co 77/13-ZSe z 30. decembra 2013, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/35/2014-48 z 28. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/35/2014-48 z 28. októbra 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. Co 77/13-ZSe z 30.12.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu č. C-8-3/13/ROEP/Staré Mesto z 23.09.2013, ktorým námietke žalobcu týkajúcej sa zápisu pozemku v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy

- čiastočne nevyhovela v časti týkajúcej sa pozemku registra „C“ parc.č. 10365/1 identického z časti s pozemkami registra „E“ parc.č. 10365 o výmere 2 847 m² a parc.č. 10375 o výmere 2 414 m² a
- čiastočne vyhovela v časti týkajúcej sa pozemku registra „C“ parc.č. 10365/1 identického z časti s pozemkom registra „E“ parc.č. 10376/1 o výmere 762 m²

tak, že na LV č. XXXX, na ktorom sú evidované nehnuteľnosti vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, opravila údaje schváleného registra a rozhodla o zrušení zápisu pozemku registra „C“ parc.č. 10365, zastavané plochy a nádvoria o výmere 6 023 m² a zapísaní pozemkov registra „E“ parc.č. 10365, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 847 m² a parc.č. 10375, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 414 m² a na LV č. XXXX, na ktorom sú evidované nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, rozhodla o zapísaní pozemku registra „E“ parc.č. 10365/1, zastavané plochy a nádvoria o výmere 762 m².

2. Krajský súd po preskúmaní veci v intenciách žalobných dôvodov dospel k záveru, že v katastri nehnuteľností bol na LV č. XXXX nesprávne vykonaný zápis vlastníckeho práva k tretiemu pozemku v prospech žalobcu. V tejto časti podľa krajského súdu nemali správne orgány námietke žalobcu vyhovieť, nakoľko vlastníkom tohto pozemku bol a aj má byť pribratý účastník a vlastnícke právo k tomuto pozemku nemohlo prejsť na žalobcu v zmysle § 112 ods. 2 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 131/2002 Z.z.“).

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v lehote ustanovenej zákonom odvolanie pribratý účastník žiadajúc, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie v časti, ktorá sa týka pozemkov registra „E“ parc.č. 10365 a parc.č. 10375 v k.ú. W. Q. zmenil tak, že žalobu zamietne, a aby v časti, ktorá sa týka pozemku registra „E“ parc.č. 10376/1 v k.ú. W. Q., napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

4. V dôvodoch svojho odvolania namietal, že krajský súd pri posúdení vlastníctva pozemkov parc.č. 10365 a parc.č. 10375 nesprávne aplikoval ustanovenie § 15c ods. 1 písm. a/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 138/1991 Zb.“), nakoľko pozemky parc.č. 10365 a parc.č. 10375 neprešli na obec podľa ustanovenia § 15a ani § 15b zákona č. 138/1991 Zb., ale do vlastníctva obce prešli podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zák. č. 138/1991 Zb. a to ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. k 01.05.1991. Uviedol, že ustanovenie § 15a, § 15b a § 15c zákona č. 138/1991 Zb. boli prijaté až zákonom č. 306/1992 Zb., ktorým bol novelizovaný zákon č. 138/1991 Zb., pričom zák. č. 306/1992 Zb. nadobudol účinnosť 25.06.1992 Zb, teda v čase, keď Hlavné mesta SR Bratislava už bolo vlastníkom uvedených pozemkov (od 01.05.1991).

5. Vychádzajúc z toho, že žalobca nepredložil pri zostavovaní registra obnovej evidencie pozemkov (ROEP) žiadnu listinu v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z., na základe ktorej by bolo možné zapísať vlastnícke právo v prospech žalobcu, mal za to, že správne orgány postupovali správne, keď námietkam žalobcu nevyhoveli. Dodal, že chronologicky posledným dokumentom predloženým v rámci konania ROEP, ktorý sa týkal vlastníctva pozemkov parc.č. 10365 a parc.č. 10375, bolo rozhodnutie finančného odboru Obvodného národného výboru Bratislava III- Vinohrady, na základe ktorého prešlo vlastníctvo dotknutých pozemkov na Hlavné mesto SR Bratislava na základe ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb.

6. K odvolaniu pribratého účastníka sa vyjadril žalobca podaním z 15.01.2016, v ktorom stotožňujúc sa so závermi krajského súdu v plnom rozsahu žiadal, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie ako nedôvodné.

7. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

8. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

10. V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP). Podľa § 246c veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

11. Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal

a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na ktorých je založené.

13. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

14. Z administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu rozhodnutím č. 3/2010/ROEP/Staré Mesto z 15.10.2010 schválila register obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území Staré Mesto. Správe katastra bol 17.05.2013 doručený návrh žalobcu na preskúmanie rozhodnutia č. 3/2010/ROEP/Staré Mesto z 15.10.2010 mimo odvolacieho konania. Žalobca v návrhu namietal nezákonnosť tohto rozhodnutia v časti, ktorou bolo zapísané vlastníctvo, okrem iných pozemkov aj k pozemku parc.č. 10365/1, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 6 023 m², v katastrálnom území W. Q. v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy dôvodiac, že stavba Študentského domova J. Hronca, postavená na pozemku parc.č. 10365/1, zostala podľa názoru žalobcu vo vlastníctve štátu, a preto ani pozemok, na ktorom stavba stojí, neprešiel do vlastníctva obce, ale zostal vo vlastníctve štátu. Na základe návrhu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania začala správa katastra konanie o zmene schváleného registra v katastrálnom území W. Q. vo veci zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam registra „C“ parc.č. 10365/1, zastavané plochy a nádvoria, zapísané na LV č. XXXX v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy v celosti na základe § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. Po preskúmaní veci vydala správa katastra rozhodnutie č. C-8-3/13/ROEP/Staré Mesto z 23.09.2013, ktorým námietke žalobcu týkajúcej sa zápisu pozemku v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy

- čiastočne nevyhovela v časti týkajúcej sa pozemku registra „C“ parc.č. 10365/1 identického z časti s pozemkami registra „E“ parc.č. 10365 o výmere 2 847 m² a parc.č. 10375 o výmere 2 414 m² a
- čiastočne vyhovela v časti týkajúcej sa pozemku registra „C“ parc.č. 10365/1 identického z časti s pozemkom registra „E“ parc.č. 10376/1 o výmere 762 m²

tak, že na LV č. XXXX, na ktorom sú evidované nehnuteľnosti vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, opravila údaje schváleného registra a rozhodla o zrušení zápisu pozemku registra „C“ parc.č. 10365, zastavané plochy a nádvoria o výmere 6 023 m² a zapísaní pozemkov registra „E“ parc.č. 10365, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 847 m² a parc.č. 10375, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 414 m² a na LV č. XXXX, na ktorom sú evidované nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, rozhodla o zapísaní pozemku registra „E“ parc.č. 10365/1, zastavané plochy a nádvoria o výmere 762 m². Protí prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. Co 77/13-ZSe zo dňa 30.12.2013 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

15. Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Krajský súd odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na opise skutkového stavu a citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov. V samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu absentuje vlastné právne odôvodnenie vyslovených záverov, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím

súdom.

16. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

18. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m.m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

19. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „... účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37, 1. júl 2003; Tatischev v. Rusko, § 58, 22. február 2007). Podobne podľa Ústavného súdu SR „Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. ... Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny.“ (III. ÚS 311/07).

20. Vzhľadom na uvedenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva odvolací súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, pričom argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Je povinnosťou súdov uviesť vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili.

21. Rozhodnutie žalovaného krajský súd zrušil z dôvodu podľa 250j ods. 2 písm. a/ OSP, t.j. z dôvodu, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k dôvodu zrušenia správneho rozhodnutia sa skutková a právna časť odôvodnenia napadnutého rozsudku obmedzuje len na konštatovanie zistení z administratívneho spisu, ich rekapituláciu, citáciu zákonných ustanovení, pričom však súd dostatočne a zrozumiteľne neuviedol vzťah medzi citovanými právnymi predpismi a skutkovými zisteniami. V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v rámci namietaného pochybenia žalovaného absentovala vlastná právna úvaha vo vzťahu k zrušovaciemu dôvodu spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení veci. Ako odôvodnenie pre uvedený zrušujúci dôvod iba uviedol, že „Podstatným v danom prípade je teda ustanovenie § 15c ods. 1 písm. a/ zákona č. 138/1991 Zb., ktoré mali správne orgány pokiaľ ide o prvé dva pozemky aplikovať, nakoľko nie je sporné, že ide o zastavané pozemky, na ktorých je umiestnená budova Študentského domova J. Hronca

a takéto pozemky neprechádzali do vlastníctva obce, ale zostali v majetku Slovenskej republiky. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že nemusí ísť len o pozemky priamo zastavané budovami, ale ide aj o také pozemky, na ktorých sú umiestnené budovy a iné stavby a zariadenia. Inak povedané, podľa názoru súdu ide o priamo zastavané pozemky vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou, teda aj o pozemky, na ktorých sú umiestnené rôzne stavby a zariadenia slúžiace hlavnej stavbe, ktorou v danom prípade je ŠD J. Hronca.“ Krajský súd pri uvedenej právnej konštrukcii nezdôvodnil z akej právnej úvahy a princípov vychádzal, keď automaticky zaradil uvedené pozemky pod právny režim ustanovenia § 15c ods. 1 písm. a/ zákona č. 138/1991 Zb., a nevysporiadal sa s aplikáciou, resp. neaplikáciou § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. na predmetnú vec na základe zistení pôvodného vlastníckeho režimu uvedených pozemkov.

22. Krajský súd v odôvodnení ďalej uviedol: „Pri riešení otázky vlastníctva k uvedeným dvom pozemkom bolo potrebné prihliadnúť aj na účel zákona č. 138/1991 Zb., ktorým určite nebolo vytvárať komplikované vlastnícke vzťahy, ktoré by v budúcnosti viedli k súdnym a iným sporom. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 4 M Cdo 6/2008 zo dňa 29.04.2009 vyjadril názor, že význam tohto zákona ako aj zákona č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov treba vidieť predovšetkým v tom, že vlastnícke vzťahy k veciam, ktoré sú predmetom úpravy týchto zákonov, sa po ich prijatí sprehľadnia a zjednodušia. Postup správnych orgánov odporoval zmyslu a účelu zákona č. 138/1991 Zb., nakoľko ním nebolo rozdrobenie pozemkov, na ktorých je postavená stavba, ale naopak, ich sceľovanie. Tieto pozemky sú nepochybne úzko späté so stavbou Študentského domova J. Hronca a svojou povahou mu slúžia.“ Najvyšší súd nepopiera zmysel a účel zákona č. 138/1991 Zb., ktorým bola nepochybne jednoznačná a ucelená úprava vlastníckych vzťahov k veciam s cieľom predchádzania následných súdnych sporov, avšak uvedené nie je možné bez opory v zákonom znení a jej zdôvodnenia, čo v odôvodnení krajského súdu absentuje.

23. Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že pozemok registra „C“ KN parc.č. 10365/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 6023 m² vznikol z častí pôvodných pozemkov parc.č. 10365, parc.č. 10375 a parc.č. 10376/1. Vlastnícky režim týchto pôvodných pozemkov nebol rovnaký. Pôvodný pozemok parc. č. 10376/1 bol zapísaný v pozemkovoknižnej vložke č. 1001, pôvodné k.ú. O., vo vlastníctve Bratislava Slobodné kráľovské mesto, pričom tento pozemok bol k 31.12.1949 vo vlastníctve obce. Na základe č.d. 692 bola 24.02.1955, bola podľa administratívnej dohody o prevode správy národného majetku poznamenaná zmena správy národného majetku na Obvodný národný výbor v Bratislave - Vinohrady. Podľa rozhodnutia finančného odboru Obvodného národného výboru Bratislava III -Vinohrady č. 3527/1961 bola 05.12.1961 poznamenaná správa pre Obvodný podnik bytového hospodárstva Bratislava III - Vinohrady. Obvodné podniky bytového hospodárstva zanikli bez likvidácie k 31.12.1971 a nahradili ich bytové podniky. Bytové podniky sa v roku 1989 transformovali na štátne podniky. Zakladateľská funkcia k nim prešla na základe príslušných ustanovení zákona SNR č. 518/1990 Zb. o prechode zakladateľskej alebo zriaďovateľskej funkcie národných výborov na obce, ústredné orgány štátnej správy a orgány miestnej štátnej správy, na hlavné mesto SR Bratislavu. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s predchádzajúcim vlastníckym režimom tak, aby mohol náležitým spôsobom definovať právny režim predmetných pozemkov a na základe právnej úvahy aplikovať relevantnú právnu úpravu preskúmajúc tak v intenciách žalobných dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného.

24. Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokolvek rozsudku je právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok, musí s ním korešpondovať a musí umožniť každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právneho názoru nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje relevantné odôvodnenie (m.m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/41/2011 zo dňa 29.09.2011).

25. Krajský súd preto pochybil, keď rozhodnutie žalovaného zrušil bez toho, aby uviedol dôvody súladné s výrokom rozhodnutia. Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je každému zaručená

Ústavou Slovenskej republiky. U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady správneho konania, preto bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, aby v ďalšom konaní krajský súd prejednal vec v medziach podaného opravného prostriedku, znova preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu a vo veci opätovne rozhodol, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodní podľa § 157 ods. 2 OSP.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

28. Toto uznesenie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.